

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 725/2025-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], zastúpeného ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Peter Kerecman spoločnosť s ručením obmedzeným, Rázusova 1, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Ek/3004/2022 z 29. decembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 12. februára 2024 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí jeho návrhu na zastavenie exekúcie. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému, členovi III. senátu ústavného súdu, ktorý bol uznesením ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 94/2024 z 21. februára 2024 vylúčený z konania a rozhodovania v predmetnej veci. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola následne pridelená Petrovi Strakovi podľa čl. III bodu 2 písm. b) a c) a bodu 4 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2024 do 31. decembra 2024 ako novému sudcovi spravodajcovi. Vzhľadom na to bola ústavná sťažnosť prerokovaná senátom v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je žalovanou stranou civilného konania vedeného na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 19C/2/2016 o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, v ktorom súd uznesením z 28. mája 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom priznal znalcovi znalečné 4 004 eur (I. výrok), upravil účtáreň súdu vyplatiť znalcovi znalečné 800 eur na účet znalca zo záloh zložených žalobcom (II. výrok), žalobcu zaviazal povinnosťou zaplatiť znalcovi znalečné 1 202 eur (III. výrok) a sťažovateľa (žalovaného) zaviazal povinnosťou zaplatiť znalcovi znalečné 2 002 eur do troch dní od právoplatnosti uznesenia (IV. výrok). Proti uvedenému uzneseniu podali žalobca aj sťažovateľ sťažnosti, ktoré Okresný súd Michalovce uznesením z 1. júla 2020 vydaným sudkyňou zamietol.

4. Na základe návrhu znalca (ďalej len „oprávnený“) bolo na okresnom súde proti sťažovateľovi ako povinnému vedené exekučné konanie pod sp. zn. 12Ek/3004/2022 pre vymoženie sumy 2 002 eur a trov exekučného konania, pričom oprávnený ako exekučný titul označil uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom v spojení s uznesením vydaným sudkyňou. Exekúcia bola na základe poverenia vydaného okresným súdom 16. novembra 2022 vedená súdnou exekútorkou JUDr. Denisou Kvasňovskou pod sp. zn. 281 EX 967/22 a podľa zistení ústavného súdu bol vymáhaný nárok vrátane trov exekúcie povinným splnený a exekúcia bola skončená 22. januára 2024 doručením upovedomenia o ukončení exekúcie z 19. januára 2024 okresnému súdu.

5. Aj napriek poučeniu, ktoré bolo uvedené v uznesení vydanom sudkyňou, že odvolanie proti nemu nie je prípustné, sťažovateľ v časti, ktorou bola zamietnutá jeho sťažnosť proti výroku, ktorým bol zaviazaný povinnosťou zaplatiť znalcovi znalečné 2 002 eur (výrok IV. uznesenia vydaného vyšším súdnym úradníkom, pozn.), podal 10. júla 2020 odvolanie. Jeho prípustnosť odvodil z § 357 písm. m) Civilného sporového poriadku s odôvodnením, že rozhodnutiu o výške náhrady trov znalcovi vydanému vyšším súdnym úradníkom nepredchádzalo vydanie rozhodnutia sudcu o nároku na náhradu trov, a teda o tom, voči ktorej zo strán, resp. v akom pomere, vzniklo znalcovi právo na náhradu trov, proti ktorému rozhodnutiu sudcu je odvolanie prípustné a o ktorom patrí rozhodnúť iba odvolaciemu súdu.

6. Okresný súd Michalovce (podľa zistení ústavného súdu až v apríli 2023) postúpil vec Krajskému súdu v Košiciach ako súdu odvolaciemu, ktorý rozhodol o odvolaní podanom sťažovateľom uznesením sp. zn. 3Co/59/2023 z 29. februára 2024 tak, že uznesenie vydané sudkyňou (exekučný titul, pozn.) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Sťažovateľ ešte predtým, v priebehu exekučného konania, návrhom na zastavenie exekúcie z 29. marca 2023 žiadal podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku exekúciu zastaviť z dôvodu, že sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu a ktoré konkretizoval tým, že predmetný exekučný titul dosiaľ nenadobudol právoplatnosť ani vykonateľnosť, pretože proti nemu podal odvolanie, o ktorom dosiaľ (v tom čase, pozn.) odvolací súd nerozhodol.

8. Okresný súd uznesením vydaným vyššou súdnou úradníčkou sp. zn. 12Ek/3004/2022 z 31. augusta 2023, považujúc námietky sťažovateľa za právne bezvýznamné, jeho návrh na zastavenie exekúcie zamietol a oprávnenému priznal náhradu trov v súvislosti s podaným návrhom na zastavenie exekúcie v sume 69,70 eur, ktoré budú vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie. V odôvodnení súd v podstatnom uviedol, že sťažovateľ

ako povinný vymáhanú povinnosť nespĺnil a ani neosvedčil, že exekučný titul je v súčasnosti zrušený.

9. Proti uvedenému uzneseniu z 31. augusta 2023 podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú okresný súd obsadený sudkyňou napadnutým uznesením z 29. decembra 2023 zamietol a oprávnenému náhradu trov konania o sťažnosti nepriznal. Okresný súd si overil, že o odvolaní sťažovateľa dosiaľ nebolo odvolacím súdom rozhodnuté, teda nezistil dôvod, ktorý by napriek nesúhlasu sťažovateľa ako povinného bránil vymáhateľnosti exekučného titulu a odôvodňoval by zastavenie exekúcie, a preto sa sudkyňa stotožnila s rozhodnutím vyššej súdnej úradníčky.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu o zamietnutí jeho sťažnosti túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že okresný súd postupoval pri posudzovaní dôvodov zastavenia exekúcie ústavne nekonformným spôsobom. Domnieva sa, že okresný súd ignoroval zákonné ustanovenia a právne relevantné skutočnosti brániace vymáhateľnosti exekučného titulu, skúmal skutočnosti, ktoré nepatria do jeho právomoci ako exekučného súdu, a, naopak, podstatnými námietkami sťažovateľa ako povinného sa vôbec nezaoberal a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa s nimi náležitým spôsobom nevysporiadal.

11. Sťažovateľ v podrobnostiach uvádza, že v sťažnosti podanej proti uzneseniu z 31. augusta 2023 namietal nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia z dôvodu, že vyššia súdna úradníčka sa s dôvodmi návrhu na zastavenie exekúcie vôbec nevysporiadala a napriek absencii vykonateľného exekučného titulu exekúciu nezastavila. Poukázal v nej aj na skutočnosť, že exekučný súd je oprávnený aj povinný preskúmať správnosť doložky o právoplatnosti vyznačenej na exekučnom titule v prípade námietok o jej nesprávnosti, pričom ak zistí, že proti exekučnému titulu bolo podané odvolanie, je povinný rešpektovať jeho suspenzívny účinok. Okresný súd sa podľa sťažovateľa týmito námietkami v ústavnou sťažnosťou napadnutom uznesení náležite nezaoberal.

12. Ďalej sťažovateľ poukazuje na to, že okresný súd síce uznal, že je oprávnený a súčasne povinný sám posudzovať vykonateľnosť predloženého exekučného titulu, avšak dospel k záveru, že Civilný sporový poriadok napriek inému výkladu sťažovateľa nepripúšťa odvolanie proti uzneseniu o sťažnosti, ako tomu bolo v prípade predmetného uznesenia vydaného sudkyňou. Podľa jeho tvrdenia teda okresný súd postupoval svojvoľne a arbitrárne, pretože vybočil z medzí svojej právomoci (nad rozsah jemu zverenej kompetencie), keď namiesto príslušného odvolacieho súdu posudzoval prípustnosť podaného odvolania, a tak sa zaoberal skutočnosťami, ktoré nepatria do jeho právomoci, a tieto navyše nesprávne právne posúdil. Už len tým, že okresný súd nerešpektoval funkčnú príslušnosť krajského súdu, porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a jeho právo na spravodlivé súdne konanie.

13. Sťažovateľ zdôrazňuje, že okresný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia síce zaoberal postupom Okresného súdu Michalovce, ktorý predchádzal vydaniu exekučného titulu, ale priklonil sa k záveru, že v jeho postupe (pri rozhodovaní o znalečnom) nedošlo k porušeniu procesných pravidiel. Aj keď sťažovateľ preukázal, že proti uzneseniu vydanému sudkyňou podal riadne a včas odvolanie, okresný súd nevyčkal na rozhodnutie odvolacieho súdu a neposkytol mu ochranu pred nezákonným vedením exekúcie.

14. Napokon sťažovateľ do konania o ústavnej sťažnosti predložil rozhodnutie krajského súdu, ktorým bol zrušený exekučný titul, čo podľa neho len dokazuje, že tento nikdy nenadobudol právoplatnosť a nestal sa vykonateľným, takže napadnuté uznesenie okresného súdu neobstojí, keďže je zrejmé, že dôvod na zastavenie exekúcie bol daný. Napadnuté uznesenie okresného súdu tak nie je ústavne udržateľné, a preto ho žiada zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením okresného súdu o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o zamietnutí jeho návrhu na zastavenie exekúcie, ktorému vytyka jeho nedostatočné odôvodnenie a arbitrárnosť.

16. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k týmto označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

17. Z § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

18. Ústavný súd už judikoval, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

19. Ústavný súd ďalej uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu

len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

20. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd vzhľadom na námietky sťažovateľa opakovane aj v sťažnostnom konaní preskúmal predložený exekučný titul a považoval ho za vykonateľný po formálnej, ako aj materiálnej stránke a zdôraznil, že tieto atribúty spĺňa aj v čase rozhodovania o podanej sťažnosti. Ďalej uviedol, že dosiaľ nebolo preukázané, že by exekučný titul bol zrušený alebo zmenený, a keďže je opatrený doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, nemá dôvod odoprieť oprávnenému právo domáhať sa súdnej ochrany pri realizácii svojho práva.

21. Ústavný súd sa zaoberal aj otázkou, či okresný súd prekročil svoju právomoc, ako tvrdí sťažovateľ, keď namiesto príslušného odvolacieho súdu posudzoval prípustnosť podaného odvolania. V tejto súvislosti je taktiež potrebné poukázať na odôvodnenie napadnutého uznesenia v spojení s odôvodnením uznesenia o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie, v ktorom okresný súd síce konštatoval, že Civilný sporový poriadok nepripúšťa odvolanie proti uzneseniu o sťažnosti, ale akcentoval, že v rámci rozsahu svojej prieskumnej právomoci ako exekučného súdu vo vzťahu k exekučnému titulu v danom štádiu nenachádza priestor meniť ani rušiť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie iného všeobecného súdu.

22. Pokiaľ ide o procesný postup Okresného súdu Michalovce, okresný súd uviedol, že v prejednávanej veci vzhľadom na procesnú situáciu bolo rozhodnuté o znalečnom v priebehu konania, a nie až v rámci konečného rozhodnutia. Skutočnosť, že takéto rozhodnutie Okresného súdu Michalovce nebolo správne, konštatoval až k tomu príslušný krajský súd ako súd odvolací. Nemožno teda prisvedčiť tvrdeniam sťažovateľa, že okresný súd posudzoval prípustnosť podaného odvolania, túto si vyhodnotil krajský súd v predmetnom odvolacom konaní.

23. V okolnostiach prejednávanej veci je teda podľa názoru ústavného súdu podstatné, že v čase, keď okresný súd rozhodoval o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie, ako aj následne napadnutým uznesením o jeho sťažnosti, nebolo ešte odvolacím súdom rozhodnuté, a teda exekučný titul nebol (v tom čase) žiadnym právoplatným rozhodnutím k tomu príslušného súdu spochybnený.

24. Okresný súd navyše doplnil, že mu ako exekučnému súdu v zásade neprináleží hodnotiť postup súdu, ktorý vydal exekučný titul. Pokiaľ by aj exekučný súd zistil procesné pochybenia, tieto sa do exekučného konania neprenášajú, exekučný súd totiž nemá právomoc meniť ani rušiť exekučný titul, ale je, naopak, právoplatným a vykonateľným exekučným titulom viazaný a musí z neho vychádzať.

25. Ide o formuláciu, ktorá sa v procese uplatnenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu môže javiť ako nespravodlivá, z hľadiska ústavnoprávnej ochrany sťažovateľom uvedených práv, ktorých porušenie namieta, je však v danej veci neprehliadnuteľné, že táto mu bola poskytnutá v rámci pôvodného civilného konania, a to rozhodnutím krajského súdu, ktorým bolo uznesenie vydané sudkyňou zrušené.

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že závery, ku ktorým okresný súd v napadnutom uznesení dospel, nemožno označiť za svojvoľné či neodstatočné. Sťažovateľovi nebolo

znemožnené, aby sa domáhal zrušenia exekučného titulu (riadnym) opravným prostriedkom (odvolaním), ktorému napokon bolo vyhovené.

27. V konklúzii uvedeného je potrebné doplniť, že pochybenie, ku ktorému došlo v konaní pred súdom prvej inštancie v civilnom sporovom konaní, keď Okresný súd Michalovce uznesením vyššieho súdneho úradníka v spojení s uznesením sudkyne rozhodol o nároku na náhradu trov konania, a napriek podanému odvolaniu vyznačil na týchto rozhodnutiach právoplatnosť a vykonateľnosť, a navyše predmetné odvolanie až po takmer troch rokoch predložil na rozhodnutie krajskému súdu, bolo napravené bez potreby derogačného zásahu ústavného súdu, pretože exekučný titul bol zrušený a exekúcia ukončená (bod b.4), a preto už ústavný súd aktuálne nenachádza priestor na zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu. Pre úplnosť je potrebné dodať, že sťažovateľ toto zrušenie žiadal v čase, keď už bola exekúcia skončená (ešte pred podaním ústavnej sťažnosti, pozn.), čo však sťažovateľ v samotnej ústavnej sťažnosti ani jej doplnení neuviedol.

28. Ústavný súd, rešpektujúc limity svojho prieskumu v konaní o ústavnej sťažnosti, dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a obsahom uplatnených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu